

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/38/2014
Identifikačné číslo spisu:	1411010203
Dátum vydania rozhodnutia:	03.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1411010203.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 3. septembra 2014 v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Pavla Polku v trestnej veci obvineného Mgr. T. I. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 3T 89/2011, o dovolaní obvineného Mgr. T. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To 62/2012, z 5. decembra 2012 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. T. I. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T 89/2011, z 1. marca 2012 bol obvinený Mgr. T. I. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

bol dňa 30. mája 2007 v čase o 14.30 h na Saratovskej ulici v Bratislave kontrolovaný príslušníkmi Národnej protidrogovej jednotky ÚBOK Prezídia PZ bezprostredne potom, čo toho istého dňa na Ožvoldíkovej ulici č. 6 v Bratislave kúpil od P. M. 6 ks zrezaných zatavených plastových injekčných striekačiek obsahujúcich celkovo 6002 mg metamfetamínu, pričom kontrolujúci príslušníci PZ počas kontroly nadobudli podozrenie, že uschováva u seba omamné a psychotropné látky, následne bol obžal. Mgr. T. I. predvedený na Úrad boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ, odbor vyšetrovania Bratislava, kde pred začatím osobnej prehliadky vydal vyšetrovateľovi po výzve z ľavého rukáva svojej bundy čierne pláténé vrečko s nápisom RELAX sunglasses, v ktorom schovával 6 ks zrezaných zatavených plastových injekčných striekačiek, z ktorých 4 ks injekčných striekačiek obsahovali 2934 mg metamfetamínu s koncentráciou účinnej látky 74,3% hmotnostných, čo predstavuje 55-109 obvykle jednorazových dávok drogy a 2 ks injekčných striekačiek obsahovali 3068 mg metamfetamínu s koncentráciou účinnej látky 73,7% hmotnostných, čo predstavuje 57 - 113 obvykle jednorazových

dávok drogy, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, z 20. januára 2003, sp. zn. 2T 46/02, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2003, sp. zn. 8To 47/03, uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b/ zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky so zaradením do I. NVS.

Za to bol obvinený Mgr. T. I. odsúdený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obvineného Mgr. T. I. pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil súd obvinenému ochranný dohľad v trvaní 1 rok.

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 1To 62/2012, z 5. decembra 2012 podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného Mgr. T. I. zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To 62/2012, z 5. decembra 2012 obvinený Mgr. T. I. prostredníctvom obhajcu podal dovolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., ktoré na výzvu dovolacieho súdu, obhajca doplnil ďalším písomným podaním.

V dovolaní, po rozbere rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, obvinený tvrdí, že sa necíti byť vinný zo spáchania predmetného skutku, má za to, že v čase spáchania skutku bol presvedčený o tom, že neporušuje záujmy chránené Trestným zákonom, naopak napomáha trestným orgánom, predovšetkým vzhľadom na predchádzajúcu spoluprácu s políciou, ktorá bola, podľa jeho názoru, v konaní jednoznačne preukázaná. Trvá na tom, že subjektívna stránka skutkovej podstaty predmetného trestného činu nebola naplnená a predmetného skutku sa nedopustil. Jeho obhajobné prednesy neboli dostatočne, riadne a bez významných pochybností preverené v tom rozsahu, čo jeho konaniu predchádzalo, aká bola v skutočnosti subjektívna stránka (motív, pohnútky, úmysel) jeho konania a či subjektívna stránka konania je postihnutá zavinením, do akej miery obsahuje dôvodný omyl a či tento mal vplyv na subjektívnu stránku jeho konania. Obvinený sa nestotožňuje so záverom krajského súdu, že skutkové zistenia súdov prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Obvinený má za to, že súd nevykonával na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o jeho vine. Ak by súd dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil jednotlivo ako aj v ich súhrne, podľa pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov a riadne preveril obhajobu obvineného, nedospel by k záveru o existencii úmyselného zavinenia v zmysle, že obvinený je vinný zo spáchania predmetného skutku. Podľa názoru obvineného, súd nesprávne a neúplne zistil skutkový stav, nakoľko svoje skutkové zistenia oprel iba o dôkazy, ktoré sú v jeho neprospech a jeho tvrdeniam nevenoval žiadnu pozornosť. Označil ich za účelové a dôkazy svedčiace v jeho prospech a preukazujúce jeho tvrdenia nevzal pri rozhodovaní do úvahy. Súd nepreveril obvineným namietanú nepravdivosť dôkazov predkladaných zo strany policajtov a orgánov Policajného zboru, i keď mu v tom nič nebránilo. Takto v konaní stáli voči sebe dva druhy dôkazov: dôkazy, ktoré potvrdzovali tvrdenie o zavinení v konaní obvineného, a tým jeho trestnoprávnu zodpovednosť a dôkazy preukazujúce neexistenciu jeho zavinenia spočívajúce v preukazovaní neexistencie úmyslu v jeho subjektívnej stránke konania, teda dôvodiacie záver o beztrestnosti. Súd napriek tomu, že mohol vykonaním ďalších známych dôkazov zistiť, na ktorej strane je pravda, tieto dôkazy nevykonával, ich návrh na vykonanie odmietol a jednoducho uveril tvrdeniam policajtov a polície, pričom neuveril jeho obhajobe.

Naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený vidí v tom, že napriek jeho návrhom nebol vykonaný dôkaz výsluchom JUDr. Q., svedka C. a prípadne konfrontácie medzi ním a svedkami U. a C.. Taktiež je potrebné pripojiť dôkaz, tzv. osobný plán. Je všeobecne známou

skutočnosťou, že každý policajt si svoju činnosť plánuje a zaznamenáva do tohto osobného plánu a tieto plány sa archivujú. Súd si plán svedka U. nevyžiadala a nepreukazoval, či mal svedok na inkriminovaný deň skutku naplánované aktivity s obvineným ako informátorom. Taktiež neboli predložené služobné záznamy uvedených svedkov, osobitná finančná evidencia nákladov súvisiaca s činnosťou informátora. Taktiež nebol využitý zo strany súdov dôkaz, interná právna úprava Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ohľadom spolupráce policajtov s informátorom vo vzťahu ku konkrétnej osobe obvinenej. Pri zadržaní nebol zadokumentovaný stav, na akom mieste a s akou osobou sa nachádzal obvinený v čase zadržania, pričom je časový rozpor od jeho zadržania do predvedenia na útvár polície a do akej miery bol v tomto čase strážený a tiež v tomto smere nebolo dodržané právo obvinenej na obhajobu.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. podľa názoru obvinenej spočíva v tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vôbec vykonané, keď nebol zo strany súdu zabezpečený dôkaz na tvrdenie, že došlo zo strany polície k zmareniu zabezpečenia dôležitého dôkazu, konkrétne, záznamov komunikácie medzi obvineným a svedkami U. a C.. V súdnom spise sa nachádza úradný záznam, že policajti šetrením nezistili, že by obvinený drogy niekomu predával, napriek tomu krajský súd, resp. okresný súd túto skutočnosť nebral do úvahy a bez akéhokoľvek základu konštatuje, že spáchanie skutku mal jednoznačne preukázané. Z rozsudku súdu prvého stupňa ani zo zápisníc o priebehu konania nie je preukázateľné, ako sa so všetkými dôvodmi pôvodného vrátenia obžaloby súd prvého stupňa vysporiadal, akým spôsobom napravil, či odstránil, najmä s akým výsledkom boli napravené (dovolateľ nešpecifikuje, čo malo byť napravené, či odstránené - pozn. dovolacieho súdu). Nebola podľa názoru obvinenej rešpektovaná zásada in dubio pro reo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený vidí v porušení zákona, keď obsahom tohto podaného dovolania je preukázaná skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotného ustanovenia. Je nesporné, že v dôsledku neúplného a nekomplexného vykonania dôkazov, ktoré môžu svedčiť aj v prospech obvinenej, došlo k situácii porušenia zákona v zmysle citovaného § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. Je nesporné, že zo strany prvostupňového a druhostupňového súdu došlo k nesprávnemu postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, k neúplnému a neobjektívnemu zisteniu stavu veci ohľadom stíhaného skutku a fakticky len na základe tohto procesného návrhu a postupu dovolacieho konania môže dôjsť i k zjednaniu nápravy a odstráneniu nezákonného stavu, ktorý podľa názoru obvinenej spočíva v tom, že došlo voči jeho osobe k nezákonnému rozhodnutiu, uloženiu trestu odňatia slobody a tým k obmedzeniu osobnej slobody v dôsledku vykonávania trestu odňatia slobody.

Obvinený Mgr. T. I. žiada, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., o ktoré toto dovolanie opiera. Súčasne obvinený žiada, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie Krajského súdu Bratislava, ITo 62/2012, zo dňa 5. decembra 2012 a rozsudok Okresného súdu v Bratislave IV, č.k. 3T 89/2011, zo dňa 1. marca 2012 zrušil.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvinenej uviedla, že skutočnosti, pre ktoré obhajoba vzhľadla dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por. v dovolaní, nie sú konkretizované. Skutočnosti, ktorými namieta porušenie práva na obhajobu a sú uvádzané v podanom dovolaní, obvinený uvádzal aj na hlavnom pojednávaní a ide teda len o zopakovanie jeho obhajobných tvrdení. Tak súd konajúci v prvom stupni ako aj odvolací súd sa s obhajobou obvinenej dostatočným spôsobom zaoberali a po vykonaní všetkých nevyhnutných dôkazov túto vyhodnotili ako účelovú a právne nerozhodnú. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T 89/2011, z 1. marca 2012 ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. ITo 62/2012, z 5. decembra 2012 považuje prokurátorka za zákonné a zodpovedajúce vykonanému dokazovaniu, a preto v trestnej veci obvinenej Mgr. T. I. nevzhľadla žiadny dovolací dôvod. Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 392 ods. 2 Tr. por. dovolanie obvinenej Mgr. T. I. zamietol. Po doručení doplneného dovolania prokurátorka v ďalšom podaní oznámila, že zotrváva na vyjadrení, ktoré predložila k v poradí 1. podaniu obvinenej Mgr. T. I..

Najvyšší súd, ako súd dovolací, zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.); dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., ktoré dôvody boli uvedené v dovolaní.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarcia zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného : - právo obhajovať sa osobne, alebo

- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo

- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Obvinený Mgr. T. I. v okolnostiach prípadu vidí zásadné porušenie jeho práva na obhajobu v tom, že neboli vykonané dôkazy, vykonanie ktorých v priebehu konania pred súdom navrhoval.

Dokazovanie je procesný postup súdu upravený Trestným poriadkom, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom hodnotení. Jeho význam spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd ustanovuje skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza a aplikuje naň konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá skutočnému stavu veci a o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti je

jednou z najdôležitejších činností súdu v rámci trestného konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu vôbec. Súd, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Teda len súd rozhoduje o tom, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*). Rozhodnutie súdu o vykonaní, či nevykonaní určitého dôkazu však nie je svojvoľné, ale vychádza z dôsledného posúdenia okolností konkrétneho prípadu za súčasnej povinnosti strany, ktorá dôkaz navrhuje, uviesť, ktoré skutočnosti sa majú preukázať, ktoré súd rovnako pri svojich úvahách berie na zreteľ.

V súvislosti s návrhmi obvineného Mgr. T. I. na dokazovanie, súd prvého stupňa v písomne vyhotovenom rozsudku doslova uviedol (str. č. 8, 9) :

„Súd zamietol návrh obhajoby na predvolanie a vypočutie svedka JUDr. Q., bývalého právneho zástupcu obžal. Mgr. I. a návrh na opätovné vykonanie znaleckého dokazovania vo veci obžal. M., k forme navrhnutého liečenia.

Pokiaľ ide o svedka JUDr. Q., výsluch tohto svedka obhajoba nenavrhol v predsúdnom konaní, dôvodnosť jeho výsluchu nevyplývala ani z podanej obžaloby, ani z vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní. Tento svedok nebol priamym svedkom v prejednávanej trestnej veci a vo vzťahu, ak by bol zbavený mlčanlivosti, by mohol vypovedať, len k otázkam, ktoré počul od obžalovaného Mgr. I. dávno pred predmetným skutkom, nakoľko v čase tesne pred jeho spáchaním a po ňom nebol zástupcom obžalovaného. Jednalo by sa len o svedectvo z druhej ruky, ktoré priamo ani nepriamo nesúvisí s trestným činom, z ktorého je obžal. Mgr. I. obvinený.“

V súvislosti s návrhmi obvineného Mgr. T. I. na doplnenie dokazovania, ktoré predniesol v rámci odvolacieho konania, odvolací súd v písomne odôvodnenom rozhodnutí (č.l. 21, 22) doslova uviedol :

„Preto ani odvolací súd nepovažoval za potrebné doplnenie dokazovania vo vyššie uvedenom rozsahu odvolania, nakoľko rovnako, ako súd prvého stupňa nespochybnil spoluprácu obžalovaného Mgr. I. s políciou, ako informátora, ktorú však v rámci preukázaných jeho úlohách (získanie informácií o výrobcoch drog, ich prezývky a adresy, telefónne čísla, priestory bytov, popis áut), ktoré napokon ani sám obžalovaný nespochybnil, úmyselne a cielene z vlastnej iniciatívy, dobrovoľne a bez inštrukcie a vedomia polície zakúpil od obžalovaného P. M., v mieste jeho bydliska, v takom množstve a koncentrácii drogu - metamfetamín, že musel vedieť, že jeho konanie napĺňa všetky zákonné znaky trestnej činnosti a to aj z pohľadu, že už v minulosti mal skúsenosti s touto trestnou činnosťou, keď bol za rovnaký trestný čin právoplatne odsúdený. Odvolací súd preto neakceptoval jeho úvahy a argumenty ohľadne nedostatočnej legislatívnej úpravy v tomto smere a jeho prípadný omyl, pričom z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že zo strany polície žiadne pokyny na zabezpečenie drog nikdy nedostal, okruh získania informácií o výrobcoch drog bol ním samým nespochybnený a v súlade s tým, čo vypovedali svedkovia, a preto jeho odvolacie námietky ani odvolací súd neakceptoval, nakoľko z vykonaného dokazovania mal preukázané, že z vlastnej iniciatívy a v rozpore so zákonom zakúpil celkovo 6002 mg metamfetamínu a neznalosť trestného zákona ho neospravedlňuje.

Preto ani odvolací súd nepovažoval za potrebné zabezpečenie navrhovanej úpravy postavenia informátora normami MV SR, ktorá bola z pohľadu dôkazov nespochybnená a ktorá vzhľadom na vykonané dokazovanie nie je pre posúdenie viny obžalovaného rozhodná. Rovnako tak aj zabezpečenie internej - podzákonnej úpravy MV SR k postaveniu informátora, stanoviska kompetentného orgánu MV SR k možnosti zapojenia informátora do protiprávneho konania iných osôb a záznamov o spolupráci polície s obžalovaným Mgr. T. I., nakoľko iba Trestný zákon ustanovuje, ktoré konanie je trestným činom a ustanovuje okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, teda situácie, za ktorých protiprávne konanie, ktoré by bolo inak trestným činom, nie sú trestným činom. Rovnako tak pre naplnenie okolností vylučujúcej protiprávnosť činu v rámci plnenia úloh pri odhaľovaní trestných činov a pri zisťovaní ich páchatel'ov Trestný zákon vyžaduje súčasné splnenie podmienok a to, že musí ísť o agenta

ustanoveného podľa osobitného predpisu a že k ohrozeniu alebo porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom došlo len preto, že agent bol k tomu donútený. Pri posudzovaní protiprávnosti konania obžalovaného Mgr. T. I., nariadenia MV SR, ani nižšie právne normy nemôžu upravovať okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu v rozpore s podmienkami vyžadovanými Trestným zákonom.“

Z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa je teda nesporné, že obvinený Mgr. T. I. dostal odpoveď na svoje návrhy na doplnenie dokazovania, pričom odpovede súdov nižšieho stupňa, ktoré obsahujú odôvodnenia písomných vyhotovení rozhodnutí nemožno za žiadnych okolností považovať za arbitrárne.

Dovolací súd posúdil námietky dovolateľa v tejto časti aj z pohľadu ustanovenia čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor).

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d/ dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vypočúvať, alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe, to znamená, že výkon tohto práva musí rešpektovať zásadu rovnosti a fair procesu, ktorý je riadiacou zásadou celého článku 6.

Ani jedno z týchto práv však nie je absolútne v tom smere, že by mu zodpovedala povinnosť súdu vypočuť každého svedka, o ktorého požiadal obžalovaný (rozsudok ESĽP z 22. apríla 1992, Vidal, rozsudok ESĽP z 26. marca 1996, DOORSON), hoci spresnil, že pri odmietnutí žiadosti o vypočutie svedkov navrhnutých obžalovaným by mal vnútroštátny súd uviesť dôvody svojho odmietnutia (rozsudok ESĽP z 22. apríla 1992, Vidal).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) viackrát potvrdil toto oprávnenie všeobecných súdov, keď rozhodol, že „Prináleží zásadne vnútroštátnemu súdu rozhodnúť o nutnosti alebo vhodnosti predvolať svedka. Len výnimočne okolnosti by mohli viesť súd k záveru, že je nezlučiteľné s článkom 6 Dohovoru, ak by určitá osoba nebola vypočutá ako svedok.“ (napr. rozsudok Bricont v. Belgicko zo 7. júla 1989, séria A, č. 158, § 89; podobne aj rozsudok Engel a spol. v. Holandsko z 8. júna 1976, séria A, č. 22, § 81).

Z viacerých rozhodnutí ESĽP vyplýva, že právo dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech môže byť obmedzené vnútroštátnymi súdnymi orgánmi, ak nepovažujú ich výpovede za významné z pohľadu viny obžalovaného, resp. ak už nemajú význam pre zistenie pravdy (napr. Pisano v. Taliansko).

Judikatúra ESĽP týkajúca sa čl. 6 ods. 3 písm. d/ dohovoru je preto jednoznačná v konštatovaní, že z neho nevyplyva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchov svedkov). V dôsledku toho odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie dôkazov v trestnom konaní nezakladá samo osebe (ipso facto) porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. d/ dohovoru, pokiaľ toto odmietnutie súd náležite odôvodní.

Dovolací súd k tejto časti dovolania uzatvára, že postupom súdu prvého stupňa a postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Mgr. T. I. zásadným spôsobom, ale ani iným spôsobom a nedošlo ani k porušeniu článku 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K dovolacej námietke v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Ak sa obvinený domnieva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, dovolací súd uvádza, že nezistil také pochybenia konajúcich súdov pri vykonávaní jednotlivých dôkazov, ktoré by odôvodňovali záver o tom, že dôkazy neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Obvinený v dovolaní v podstate nešpecifikuje žiaden dôkaz, ktorý by mal byť vykonaný nezákonným spôsobom a ani nekonkretizoval, ktoré ustanovenia Trestného poriadku mali byť porušené v rámci vykonávania dôkazov, porušenie ktorých by bolo spôsobilé naplniť

tento dovolací dôvod. Samotná argumentácia obvineného v dovolaní „... rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vôbec vykonané ...“ je nelogická, pretože žiadne rozhodnutie nemôže byť založené na dôkazoch, ktoré vykonané neboli. Odpoveďou na to, akým spôsobom sa okresný a krajský súd vyporiadali s dôvodmi vrátenia obžaloby súdom prvého stupňa, sú odsudzujúce rozsudky okresného a krajského súdu.

Obvinený Mgr. T. I. v rámci argumentácie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. namieta nerešpektovanie zásady *in dubio pro reo* v zmysle ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. Na tomto mieste dovolací súd zdôrazňuje, že použitie zásady „*in dubio pro reo*“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto zásady v dovolaní neprichádza do úvahy.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolací súd konštatuje, že nezistil žiadne pochybenia súdov nižšieho stupňa, ktoré by odôvodňovali záver o naplnení tohto dovolacieho dôvodu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať, je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehľadovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd primárne zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por..

Po analýze dovolania obvineného Mgr. T. I. dovolací súd ustálil, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerujú proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. V podstate spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav a predkladá dovolaciemu súdu vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov a následne predkladá vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Skutočnosť, že sudy nižšieho stupňa si neosvojili hodnotenie dôkazov podľa predstáv obvineného, nie je naplnením zákonného

dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného Mgr. T. I. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutky tak, ako sú uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil zjavne aj odvolací súd.

Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti rozhodnutia, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia „odvolacia“ inštancia.

V týchto súvislostiach dovolací súd uzatvára, že skutkové okolnosti obsiahnuté v opise skutku rozsudku súdu prvého stupňa poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., z ktorého obzvlášť závažného zločinu bol obvinený Mgr. T. I. uznaný za vinného.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. T. I. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.